

MYŠÁRNÍK

MYŠÁRNÍK

Č. 3

Listopad 2010

2. ročník

ROZHOVOR ČÍSLA JOSEF LIDMILA

„Jsem hrdý na žáky naší školy. Moc dobře jim jde sport, vždy mám velkou radost, když někam postoupíme nebo se alespoň umístíme!“

Obsah tohoto čísla

Rozhovor s Josefem Lidmilou.....	1
Projekt 9. třídy – Život s postižením.....	3
Divadelní představení.....	4
Den otevřených dveří.....	5
Slohové práce žáků.....	6
Futsalová liga.....	8
Ze života zvířat.....	10
Recenze počítačové hry.....	12
Film Legenda o sověch strážcích.....	13
Soutěž pro první stupeň.....	14
Okénko pro nejmenší.....	15

Jak dlouho učíte na této škole?

Od roku 1993, takže už 17 let.

S jakou třídou jste prožil nejvtipnější moment?

S letošní 7. třídou. Byli jsme na přespolním běhu kolem Rosničky a Jirka Jedlička při procházení trati strčil kaštan do výfuku auta. Potom jsme to drátem vytahovali. Sice jsem myslel v první chvíli, když jsem se to dozvěděl, že mu vlepím facku, ale pak jsme se tomu všichni s mojí bývalou třídou smáli. Na to nikdy nezapomenu a doted' mě těší, že se spravedlivě přiznal.

Jaký máte názor na nakupování?

Je to velmi potřebná činnost, přiznám se, že každý pátek se svojí ženou chodím na nákup. Dobře vybavená lednice je nezbytná zejména na víkend. A nestydím se říct, že mě nakupování i baví.

Jaký sport vás nejvíce zajímá?

Nedá se říct, že bych měl jeden sport vyhrazený. Mám rád hokej, fotbal a závody F-1, Moto-GP.

Máte rád spíš léto nebo zimu?

Rozhodně mám o mnoho raději léto.

Mé nejoblíbenější měsíce jsou totiž červenec a srpen. Nejraději trávím léto u moře nebo na zahradě u grilu.

Jakému hokejovému týmu fandíte?

HC Eaton Pardubice

Když jste chodil do školy a měl jste tělocvik, co vás nebavilo?

Vůbec mě nebavila gymnastika.

Věnoval jste se nějakému sportu v dětství?

V Rohozné jsme měli velmi silný střelecký oddíl. Stříleli jsme ze vzduchovky a malorážky. Později jsem se věnoval sportovní střelbě i jako trenér. Dá se vlastně říct, že mě ke střelbě přivedl můj otec, který byl trenérem a účastnil se i mistrovství Evropy v Plzni.

Co byste přivítal v tělocvičně?

Mohla by být větší! Alespoň bych chtěl, aby byla o velikosti hřiště na vybíjenou, abychom mohli s žáky poctivě trénovat i v zimě.

Od kolika let jste přemýšlel o profesi učitele?

Asi od 15 let, kdy jsem začal trénovat sportovní střelbu. Práce s dětmi mě bavila.

Jste spokojený s tím, že každý rok máte svoji třídu?

Že mám pravidelně svoji třídu, to mě těší, ale nedá se říci, že bych byl vždy se svou třídou spokojený.

V kolikáté třídě jste se poprvé zamiloval?

To už si opravdu nepamatuji.

Jaký máte názor na interaktivní tabule?

Jsem zástupcem spíše klasického učení. Ale interaktivní tabule mohou v některých předmětech sloužit jako vhodná pomůcka, platí to zejména pro hodiny zeměpisu, přírodopisu, dějepisu...

Jaký smysl je podle vás nejdůležitější?

Myslím, že zrak. Nedovedu si představit, že bych přestal vidět. Zrak totiž dodává člověku nejdokonalejší, nejpresnější a nejhezčí zážitky.

Myslíte si, že je vesmír nekonečný, nebo někde končí? Jaká planeta, kromě Země, se vám líbí?

Vesmír musí být nekonečný. Teď použiji slova Miroslava Horníčka : „...kdyby byl vesmír konečný, co by bylo za ním?...“

Jakou skupinu nejraději posloucháte? Jaká je vaše nejoblíbenější písnička?

Mám nejraději heavy-metalové skupiny. Z nich moje nejoblíbenější je ta klasická AC/DC. A co se týče nejoblíbenější písničky? No, těch je moc, nejraději mám asi „Highway to hell“ ještě s prvním zpěvákem Bonem Scottem.

Máte domácího mazlíčka? Jakého byste si přál?

Domácího mazlíčka nemám, protože bych ho vždy litoval, kdybychom odjeli na dovolenou. Jediným mazlíčkem, kterého bych snesl, by možná byla kočka.

Co nejodpornějšího jste kdy jedl?

Hrachovou kaši na vojně. Říkali jsme jí „atomkaše“.

Na co jste opravdu hrdý?

Na žáky naší školy. Moc dobře jim jde sport, vždy mám velkou radost, když někam postoupíme nebo se alespoň umístíme! A momentálně jsem nejvíce pyšný na Karla Abraháma (motoristický závodník – třída Moto2).

Co si myslíte o ženách?

Já pracuji převážně v ženském kolektivu. Mám k nim dobrý vztah a беру od nich některé názory lépe než od mužů.

Pan učitel na dovolené v Řecku.

A Řecko ještě jednou.

Pan učitel se svými žáky.

Děkujeme panu učiteli za rozhovor a přejeme mnoho osobních i školních úspěchů.

**Nikola Jancíková
Sabina Bodečková**

Projekt 9. třídy – Život s postižením

V rámci Občanské výchovy v deváté třídě se uskutečnila prezentace o různých druzích postižení, kterou si pro žáky velmi přesvědčivě připravila paní Leona Sehnalová. V rámci tohoto projektu jsme si mohli vyzkoušet, jaké to je žít s nějakým handicapem. Vyzkoušeli jsme si pohyb na invalidním vozíčku, pohyb poslepu, otestovali jsme si svou šikovnost v malování pravou a levou rukou, zápěstím, pusou a nohou. Modelovali jsme poslepu a pokoušeli jsme se vytvořit dva stejně velké modely krychle, vymodelovat panáčka, jenž stojí, a další pro nás nepředstavitelné věci. Musím říct, že si všichni postižení, kteří se dokáží začlenit do normálního života, zaslouží můj obdiv. Místo slov budou daleko výstižnější fotografie, které pořídil pan učitel Sehnal.

V roli dívky na vozíčku vystupuje Sabina Bodečková a brzy zjistí, že to není vůbec jednoduché.

To dokazuje i střelba míčem na koš, neboť trefit se do něj je učiněný zázrak.

Kristýna Weberová i při kresbě ústy dokáže vypadat elegantně a její obrázky by možná nenakreslil ani zdravý jedinec.

I při kresbě zápěstím je potřeba notná dávka šikovnosti, které postižení mají mnohdy na rozdávání.

*Někteří nedovedou kreslit pořádně rukou, natož vytvořit něco nohou.
V tomto případě byl největší problém tužku správně uchopit.*

*Ale Iva Nováková se s tímto úkolem
vydatně poprala.*

*Jedním z nejhorších typů postižení je ztráta zraku. To jsme si vyzkoušeli na vlastní kůži
a Štěpán Kafoněk by mohl nejlépe vyprávět, jak je obtížné bez očí vymodelovat dvě stejně velké
krychle.*

**Michal Juda
Nikola Jančíková
Sabina Bodečková**

Divadelní přestavení

V úterý dne 9.11.2010 žáci druhého stupně navštívili již druhé abonentní představení ve Východočeském divadle v Pardubicích. Tentokrát zhlédli *Višňový sad*. Autobus s žáky naší školy přijel do Pardubic po druhé hodině. Žáci měli stejně jako poprvé zhruba dvouhodinový rozchod. Ten využili k nákupům, k návštěvě cukrárny nebo jen tak ke klábosení s přáteli. Okolo páté hodiny začalo představení. Příběh se odehrával v jediném pokoji a vyprávěl o majitelce panství Ljubě Paněvské, která se po několika letech vrací z Francie do svého rodinného sídla. Panství je však zadlužené a bude se muset prodat v dražbě. Správce majetku přichází s plánem vykácet *Višňový sad* a prodat pozemek. S tím Ljuba nesouhlasí, ale nemá jinou možnost. Nakonec se ukáže, že *Višňový sad* koupil sám správce. Na pozadí příběhu, který spíše vykresluje charaktery lidí, se setkáme i s milostnými vzplanutími, lidskými touhami a sny. Představení se žákům i učitelům líbilo a všichni se těšíme na další.

Ljuba Paněvská se svou dcerou Aňou.

Správce majetku.

Jana Machalová

Den otevřených dveří

Dne 10. listopadu na naší škole proběhl Den otevřených dveří. Mohli jste si prohlédnout videoprezentaci o životě naší školy, galerii „Do prvního deště“, výstavu výtvarných prací našich žáků. Dále jste měli možnost vyzkoušet si interaktivní tabuli a navštívit všechny třídy a učebny.

Stadion San Siro od Tomáše Gestingera, Jardy Kreinera a Dana Žáčka z 9. třídy.

Práce jednoho z našich spolužáků.

Podzimní výzdoba.

**Jana Machalová
Tereza Kreinerová**

Slohové práce našich žáků

V časopise věnujeme pozornost nejružnějším zvířátkům, která patří neoddělitelně k našemu životu. A někteří žáci píšou o svých mazlíčcích skutečně mistrovsky, jak to dokazují následující slohové práce.

Betynka

Betynka byla fenka německého ovčáka, kterou jsme měli u babičky a dědy. Jednoho dne jsem se rozhodla, že ji vezmu na delší procházku. Vyšla jsem před barák a řekla si: „Dnes je krásný den, půjdeme se proběhnout.“ Otevřela jsem branku. Betynka běžela jako vždy napřed, že byl docela problém ji dohonit.

Vrátily jsme se až pozdě odpoledne. To už skoro vůbec nemohla na zadní nožky. Byla u branky, lehla si a nechtěla vstát. Měla jsem strach a šla jsem to říct dědovi. Děda ji vzal do náručí a odnesl na dvorek. Položil ji na deku a já zatím běžela do chalupy pro druhou přikrývku. Děda ji přikryl, a protože se zdálo, že usíná, šli jsme domů.

Ráno po probuzení jsem zjistila, že nikdo není doma. Děda i babička byli na dvorku. Nakoukla jsem přes roh domu, abych viděla, co se děje. Betynce bylo moc špatně. Jen ležela, nechtěla pít ani jíst. Její oči, které vypadaly jak velké, tmavé korálky, byly moc smutné.

Strašně jsem se o ni bála.

Dědeček zavolal veterináře, aby fenku prohlédl. Pan doktor zjistil, že byla otrávena. Myslela jsem si, že něco sežrala na procházce, ale pan doktor říkal, že to bylo již dříve. Procházka ji jen hodně vyčerpala. Dostala injekci a nějaký lék. Museli jsme čekat do druhého dne, jak to zvládne.

Druhý den přišel pan doktor. Po další prohlídce řekl, že lék nepomohl. Bylo to smutné, ale musel jí dát poslední uspávací injekci. Pro Betynku to bylo vlastně takové vysvobození, protože se moc trápila.

Tento příběh je smutný, ale opravdu se mi stal. Na Betynku ráda vzpomínám a mám spoustu jejích fotek. Měla jsem ji ráda a zažila jsem s ní hodně legrace. Někdy se mi stýská.

Barbora Kozlová – 7.třída

Procházka parkem

Budu vám vyprávět, jak mě můj pes Denny táhnul přes park.

Jednoho dne jsme šli s mamkou a taťkou do parku na procházku s pejskem. Bylo krásné odpoledne a venku byla spousta lidí. Klid narušila fenka, kterou Denny zahlédl a ucítil už z dálky. Hned se za ní rozběhl, ale ona se lekla a běžela přes celý park. Psa jsem měl na vodítku, celou dobu mě táhnul po zemi, přes kameny a hlínu. Viděl jsem, že fenka běží kolem rybníka. Říkám: „Denny, stůj, stůj, zastav!“ Bylo pozdě. Pes mě vlekl za svým cílem a já si říkal, že jsem mrtvý! Nestalo se, fenka zpomaluje a to není dobré. Běží na kopec nahoru a zas dolů, lidé si mě všimají. A hele, už se blížím k mamce a tátovi. Konečná zastávka – vystupovat! Fenka zastavila a já říkám: „Ráno budu celý zlámaný, jestli se toho dožiju.“

Přesto, že mám sedřená kolena a Denny má jazyk až na vestě, smějeme se celou cestu domů.

Vojtěch Daněk - 5.B

Hra na honěnou

Doma máme dva písomily, černou Berušku a hnědého Ferdíka. Jsou to malá, ale roztomilá zvířátka. Nejradyji všechno rozkoušou. Je s nimi velká legrace.

Jednou ráno jsem se probudil a zjistil, že mamka ještě spí, tak mě napadla taková srandička. Vzal jsem Berušku, dal ji mamce do postele pod peřinu a ona vlezla do pyžama a kousla mamku do nohy. Co se odehrálo pak, to byl teda cirkus. Mamka se lekla, vykřikla a Beruška skočila z postele a utekla nám. Začala hra na honěnou. Já i mamka jsme Berušku honili po pokoji. Beruška zalezla za skříň. Vykoukla na nás z jedné strany, potom z druhé strany, pak se schovala za peřinák, za rádio a zase za skříň. A tak se to opakovala pořád dokola. Po hodinovém maratonu jsme Berušku konečně chytli a dali do klece. V pokoji bylo jak po výbuchu. Mamka chtěla pustit rádio, ale ono nešlo. Nakonec jsme zjistili, že Beruška byla tak šikovná a překousala drátek od reproduktoru, tak to mamka musela spravit. Rádio ovšem hraje jen na jednu bednu.

S našimi písomily se doma nenudím.

Václav Jordán - 5.B

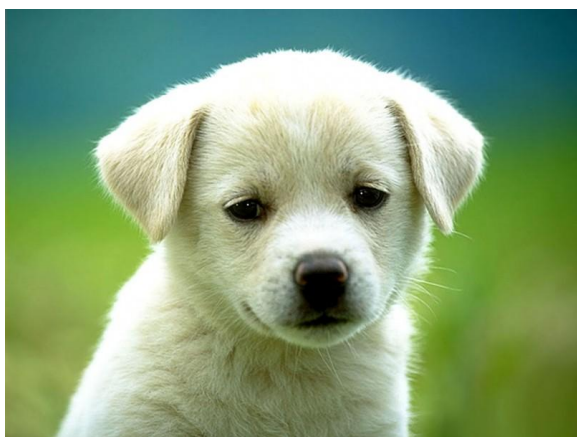
Křeček

Už od malička jsem chtěl mít domácího mazlíčka. Chtěl jsem mít psa, ale rodiče mi říkali: „Jsi moc malý na to, aby ses o něj staral.“ Tak mi koupili křečka. Pojmenoval jsem ho po svém nejlepším kamarádovi – Pepík.

S křečkem jsem si každý den hrál. V klínce měl malý domeček se zelenou střechou, kterou jsem mu sundával, abych na něj viděl. Jednou jsem ho vzal do našeho domu, aby si poběhal. Hlídal jsem ho, ale na chvíli jsem musel pryč, a když jsem se vrátil, nebyl tam. Říkal jsem si: „Kam ten Pepa jen mohl jít?“ Hledali jsme ho po celém domě, ale nikde nebyl. Vždycky v noci jsme slyšeli divné šustění a nevěděli jsme, co to je. Jednou večer jsme ho chytli a zavřeli nazpátek do klece. Konečně jsme si oddechli. Asi po čtvrt roce jsme se prohrabávali v šuplíku a uviděli jsme takové roztrhané papíry, jako kdyby přes ně přešlo stádo slonů. Hned nás napadlo, že to bylo to divné šustění a věděli jsme, že to byl Pepík. Naštěstí to byl jen návod k používání vysavače, takže nic důležitého neroztrhal.

Od té doby má Pepík zákazy běhat po našem domě.

Daniel Sedláček – 7.třída

Futsalová liga

3.11.2010 proběhlo první kolo školní futsalové ligy, které se účastnili i naši kluci ze 6. a 7. třídy. Prvního kola se odehrálo na našem školním hřišti a naši kluci měli tedy výhodu, jelikož jsou na toto hřiště zvyklí.

Účastnila se celkem 4 družstva, a to:

ZŠ T. G. Masaryka 27, Svitavy

ZŠ Palackého, Moravská Třebová

Gymnázium Moravská Třebová

ZŠ Bystré

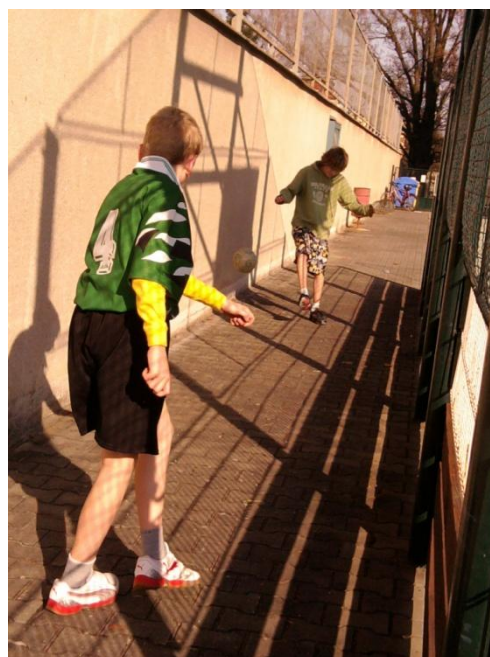
Hráči z naší školy se představili ve složení:

7. třída: Adam Novák (kapitán), Jirka Jedlička (brankář), David Čermák, Lukáš Saidl, Daniel Sedláček, Josef Starý, Petr Leinweber

6. třída: Jan Král, Vojta Dobeš, Michal Maruš, Zdeněk Fric, Petr Šplíchal

Adam Novák (vpravo) v těžké situaci.

Trénink na střídačce.

Výsledky:

Gymnázium Moravská Třebová	4:7
ZŠ Bystré	3:6
Gymnázium Moravská Třebová	5:12
ZŠ T. G. Masaryka 27, Svitavy	4:2
Gymnázium Moravská Třebová	1:9
ZŠ T. G. Masaryka 27, Svitavy	6:4

ZŠ T. G. Masaryka 27, Svitavy
ZŠ Palackého, Moravská Třebová
ZŠ Bystré
ZŠ Palackého, Moravská Třebová
ZŠ Palackého, Moravská Třebová
ZŠ Bystré

Rozhovor s hráči:

Myslíte si, že máte silné soupeře? Který z nich se vám zdá nejsilnější?

David - Moc silní nejsou, mysleli jsme si, že budou těžší.

Pepa - Ani moc ne, nejsilnější je asi Moravská.

Adam - Nejsou, ale přece asi nejsilnější je ta Moravská.

Počasi vyšlo. Jak se vám na domácím hřišti hraje?

Adam - Bezvadně, přece jen jsme na něj zvyklí.

Pepa - Máme velkou výhodu, ráno byla sice zima, ale teď se vyjasnilo a je teplo.

Vojta - Ráno to docela dost klouzalo, ale teď už je povrch hřiště suchý a hraje se dobře.

Myslíte si, že postoupíte? Hráli byste ve stejné sestavě?

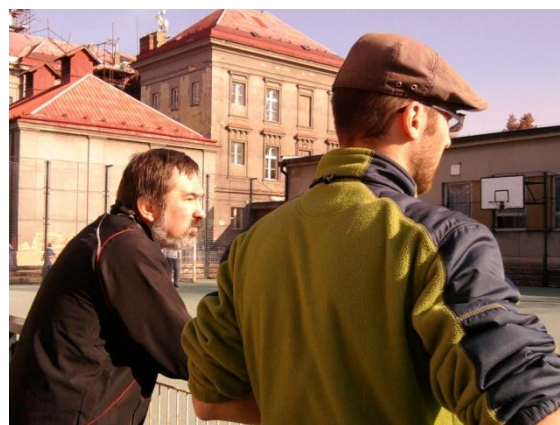
Petr - Jestliže vyhrájeme tento zápas, tak máme postup jistý.

Adam - Doufáme, že vyhrájeme! A ve stejné sestavě bychom určitě hráli, ale vzhledem k tomu, že na příští zápas už nebude na naší škole Jirka Jedlička, tak nám nemá kdo chytat. Takže se domlouváme a sháníme dobrého brankáře, který by nahradil Jirku.

Vojta- Moravská je těžká, ale zatím vyhráváme. Snad si to udržíme, vyhrájeme a tím pádem i postoupíme.

Brankář Jirka Jedlička.

Páni učitelé Lidmila a Sehnal společně podporují.

Naše vítězné družstvo.

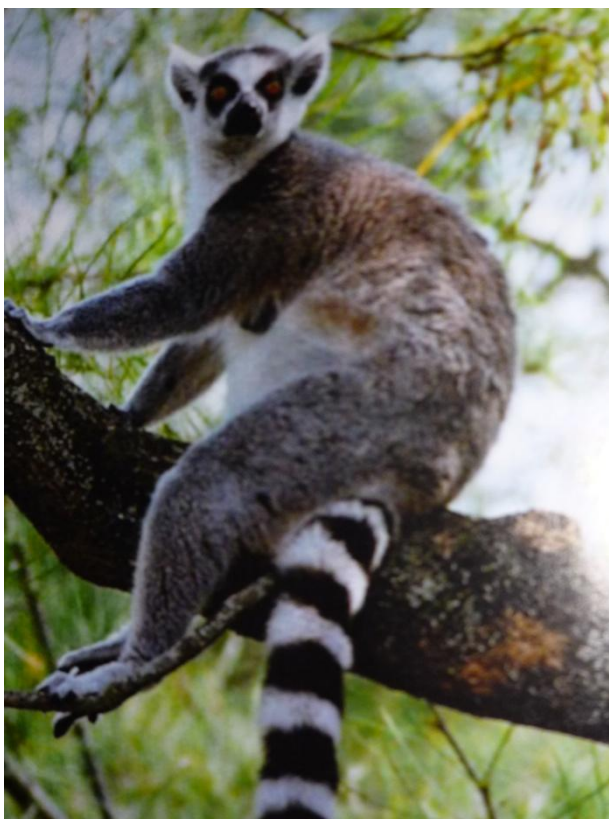
Naše mužstvo postoupilo z prvního místa do dalšího kola ligy.

Aneta Veselá

Ze života zvířat

Království lemurů z Madagaskaru

- mláďata lemurů tráví první týdny přichycená na těle matky
- lemuři mají trochu problém s vyrovnáváním teplot (termoregulací), proto po ránu sedávají čelem ke sluníčku s rozpraženými tlapkami a snaží se ohřát
- lemuři se na Zemi objevili asi před 58 miliony let

Lemur kata.

LEMUR KATA

- lemuři kata jsou nejrozšířenějším druhem lemura na Madagaskaru
- žijí v sušších oblastech s řídkými lesy na jihu a jihozápadě ostrova
- patří mezi velké denní poloopice
- měří kolem 45 cm, černobíle pruhovaný ocas je delší než tělo-měří asi 64 cm, špička je vždy černá
- váží od 2,3 do 3,5 kg
- ocas není chápavý jako u opic, slouží k udržování rovnováhy při skákání ze stromu na strom a k dorozumívání mezi členy tlupy
- samci lemura kata jsou samotáři, samice se sdružují do skupin od 10 do 30 členů-malí lemuři mohou sát mléko od kterékoli lemuři matky
- oproti jiným lemurům se pohybují více po zemi a staví se často pouze na zadní nohy
- živí se ovocem a listy stromů, především listy tamaryšku indického, ale i hmyzem (slupnou prý klidně i pavoučí síť) a malými obratlovci
- stejně jako ostatní lemuři mají citlivý čich
- jsou jedněmi z nejhluchnějších primátů
- vydávají bezpočet hlasitých zvuků, které využívají k dorozumívání i jako výstrahu před nebezpečím

Ksukol ocasatý.

KSUKOL OCASATÝ

- žije samotářsky v tropických lesích na východě a severozápadě ostrova Madagaskar
- je největší z nočních poloopic-80 % noci stráví hledáním potravy
- den tráví v hnízdě, která si prý ksukolové mezi sebou vyměňují
- pro lepší orientaci v noci má velké citlivé uši, podobné netopýřím
- je to velmi lenivý tvor, ale po větvích se pohybuje obratně-umí lézt i hlavou dolů
- přezdívá se mu noční datel - klepe svými prsty s drápy do kůry stromů a poslouchá, zda larvy nehlodají dřevo, pokud je objeví vytahuje je zpod kůry pomocí dlouhých prostředních prstů
- dlouhou dobu byl řazen mezi hlodavce, kvůli podobnému čenichu i zubům
- živí se larvami hmyzu, nektarem, sladkými plody a ptačími vejci
- dlouhý je kolem 40 cm, stejnou délku má i jeho ocas
- váží 2 až 3 kg
- patří mezi kriticky ohrožené druhy

MAKI TRPASLIČÍ

- je rozšířený na ostrově Madagaskar
- patří mezi nejmenší lemury
- měří 10 až 13 cm, ocas má dlouhý kolem 1 cm
- váží 70 až 100g-podle ročních období
- žijí v noci
- za potravou se vydává za soumraku, jinak spí v dutinách stromů
- loví především hmyz (ten létající přímo za letu), živí se i bezobratlými a mláďaty malých obratlovců, ovoce a listí jí jen vzácně
- dvouměsíční období sucha přechází v dutinách stromů v jakémsi „zimním spánku“
- členové tlupy mezi sebou hodně komunikují
- vědci zaznamenali přes deset různých zvuků, ale používají i různá gesta - hrbení, otvírání tlamy, kývání ocasem

Maki trpasličí.

Aneta Veselá

Recenze počítačové hry

NBA 2k11

NBA – basketbal pro PC, PS3 a Xbox vyšlo ke konci září letošního roku. Má ji na svědomí 2k Sports, která vydala i předchozí díly. Letošní verze je věnována Michaelu Jordanovi.

V první řadě vás nadchne detailní grafické zpracování. Hráči, publikum i trenér jsou jako živí, nejlépe je to vidět na jejich mimice, kterou můžeme pozorovat hlavně při time-outech a při tiskových konferencích. Hudební doprovod také nezůstává pozadu. Výběr písniček se opravdu povedl. Znělku nahrál Snoop Dogg, ale jinak jsou to spíše neznámí interpreti. Herních možností je také nepřehledné množství. Nechybí způsob hry „My Player“, to znamená, že si buď vytvoříte hráče, který hraje za tým z reálného NBA, nebo jenom trénujete v tělocvičně.

Velkým nedostatkem je ale ovládání hry, které je podle mě až příliš propracované. Máte pět druhů střel na koš a vy musíte vybrat tu správnou, jinak koš nedáte. I přestože se v 2k Sports snažili vyvinout co nejrealističtější hru, moc se jim to nepovedlo. Pohyby hráčů mluví za vše. Ten, kdo si myslel, že hrát tuto hru bude jednoduché, protože si vše natrénujete v tělocvičně a teprve pak půjdete hrát svůj první zápas, má smůlu. První zápas se hraje ještě před tím, než si stihnete přečíst ovládání, což je také velké minus. Velmi zásadní je znalost anglického jazyka, což pro mnohé znamená velký handicap.

Moje závěrečné hodnocení:

+

- Grafika
- Hudba
- Herní možnosti

-

- Ovládání
- Nerealistické prvky
- Anglický jazyk

Logo NBA.

Kobe Bryant – záběr ze hry.

Michal Juda

Filmová nabídka

Legenda o sovích strážcích

Hlavní postavou je mladý soví kluk Soren, který je okouzlen historkami svého otce o strážcích Ga'Hoolu - skupině okřídlených bojovníků. Ti bojovali proti zlým Čistým, jak si sami říkají, ve velké bitvě za záchranu všech druhů sov. Zatímco Soren sní o tom, že se jednoho dne přidá ke svým hrdinům, jeho starší bratr Kludd se té představě jen vysmívá a touží jen po lovu, létání a snaží se být otcovým oblíbencem místo Sorena. Kluddova žárlivost má ale hrůzné následky - oba soví sourozenci vypadnou z hnízda na vrcholu stromu přímo do spárů Čistých. Teď je na Sorenovi, aby se pokusil o odvážný únik s pomocí dalších mladých soviček. Společně letí přes moře i skrze mlhy, aby našli Velký strom - domov legendárních sovích Strážců Ga'Hoolu -, již jsou jedinou nadějí na vítězství v bitvě proti Čistým a představují jedinou možnost, jak zachránit soví království.

Strážce Ga'Hoolu.

Ga'Hool.

Michal Juda

Soutěž pro první stupeň

Rádi bychom vyhlásili výtvarnou soutěž pro žáky 1. stupně. Blíží se Vánoce, tak jsme zvolili následující téma – „Jak si představujete Ježíška?“ Děti nakreslí svoji představu, portrét musí být na papíře o velikosti A4. Je povoleno používat libovolnou techniku. Svůj výtvar odevzdají do 15.12.2010 žákyni 7. třídy Anetě Veselé. Prvňáčci předají svou práci třídní učitelce paní Tesárkové. Vítěze vybere tříčlenná porota z redakčního kroužku. Ty nejlepší čeká malá odměna.

A pár obrázků jako motivace...

Aneta Veselá

Okénko pro nejmenší

Vybarvi:

Spoj podle čísel:

Co nás čeká příště?

1. Rozhovor s p. učitelem Sehnalem

2. Vánoční dílny

3. Sportovní rubrika

4. Ze života zvířat

5. Ze života celebrit

6. Recenze počítačové hry

...a mnoho dalšího...

Na tomto čísle se podíleli: Sabina Bodečková, Nikola Jančíková, Michal Juda, Vlasta Kosková, Tereza Kreinerová, Jana Machalová, Erin Poláková, Nikola Strachoňová, Aneta Veselá